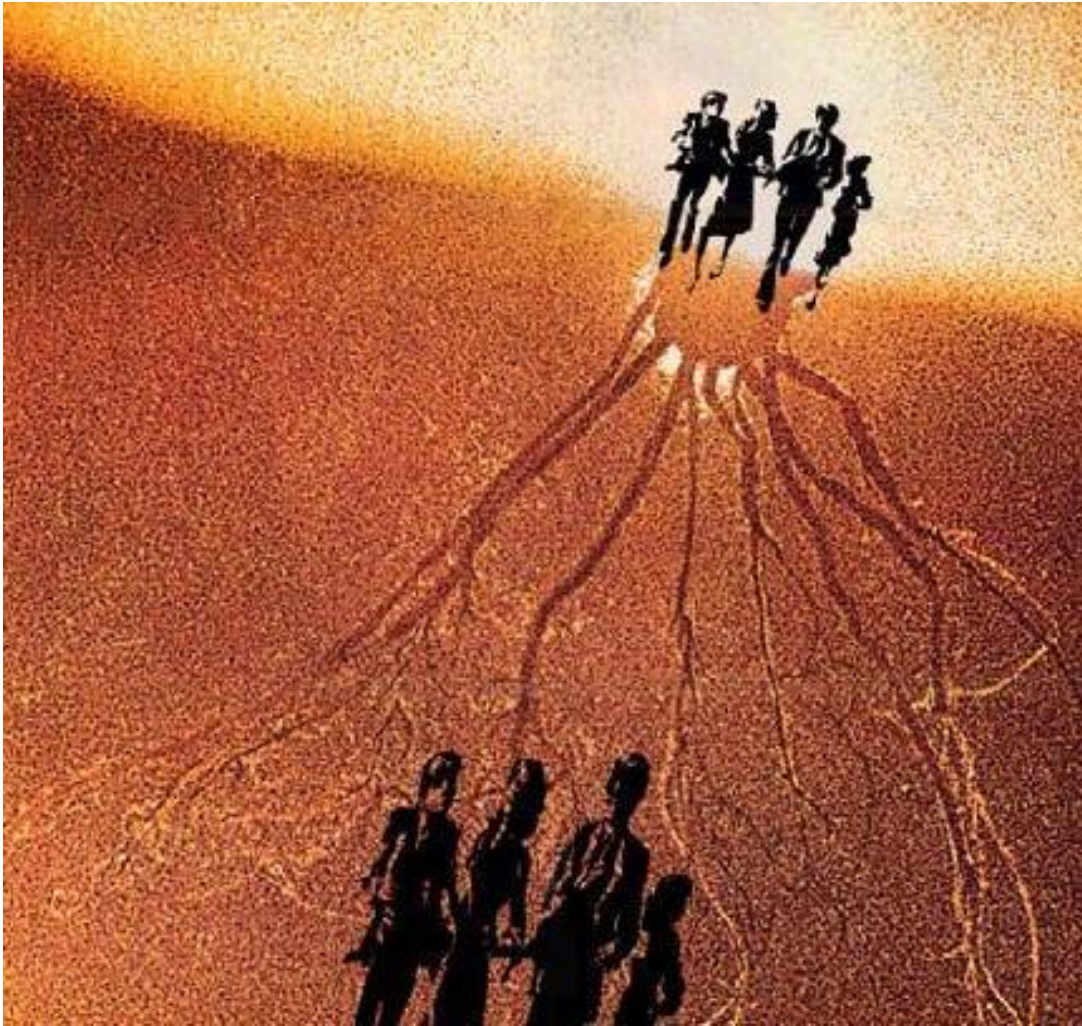

INVASIONS NO GAIRE SUBTILS

La invasió de la Terra per éssers procedents de Mart o d'altres planetes és un dels temes més utilitzats per la literatura i el cinema de ciència-ficció. La por a aquestes invasions respon a una mena de moviment d'autodefensa d'un món en crisi, esquinçat per tensions internacionals o confós per un model de societat cada cop més inhumà. Aquests films, aquests relats tracten de ser d'evasió però reflecteixen, gairebé sempre, tensions i pors latents.

Un cop acabada la Segona Guerra Mundial, moltes obres de ciència-ficció van tenir com a tema el perill atòmic, tot recordant les mortaldats de Hiroshima i Nagasaki. El cinema i les revistes americanes de ciència-ficció presentaren, durant els anys cinquanta (guerra de Corea, proliferació de les armes químiques, guerra freda) la invasió del món per insectes gegantins o els efectes de sorprenents mutacions que amenaçaven l'espècie humana.

És indubtable, que quan es parla del tema de la invasió en la ciència-ficció, s'ha de parlar d'Orson Welles. Aquell vespre del 30 d'octubre de 1938, quan a les vuit, milions de nord-americans escoltaven la ràdio, un calfred general va recórrer el país de costa a costa: la veu dels locutors (Orson Welles i el seu Mercury Theatre) els anunciava que un meteorit procedent de Mart havia caigut a Nova Jersey: els marcians atacaven la Terra i utilitzaven el seu raig de la mort. Orson Wells va sorprendre tot al país amb la seva emissió que adaptava el text de H. G. Wells, "La guerra dels móns". El terror provocat per aquesta emissió va ser revelador d'un estat d'ànim col·lectiu. En aquell moment tots els perills que atemorien el món (imminència de la Segona Guerra Mundial) es van materialitzar en el programa de ràdio d'Orson Welles que va provocar una nit de pànic. Els extraterrestres havien assumit, simbòlicament, el paper d'agressor dels nazis.

En els anys cinquanta, els agressors de l'espai personificarien l'amenaça dels soviètics (era la guerra freda). Certament, els films fantàstics tenen un substrat gens irreal i responen a circumstàncies molt concretes. Tres anys més tard, Orson Welles tornaria a sorprendre el públic, aquesta vegada el públic cinematogràfic i sense ensurts, amb el seu primer film, "Ciudadà Kane".

En línia d'aquest films d'invasions, però destacant per la seva qualitat, cal esmentar la pel·lícula "La invasión de los ladrones de cuerpos" ("Invasion of the body snatchers", 1956), de Don Siegel. El film relata l'arribada a la Terra de tavelles o beines d'unes estranyes plantes. Les plantes, al desenvolupar-se, tenen el poder de substituir físicament i mental els humans, convertint-se en els seus dobles perfectes. A poc a poc ocupen centenars de cossos, tot i que hi ha alguns ciutadans que els comencen a fer front. La intenció de Don Siegel era la d'elaborar amb aquesta obra una al·legoria sobre l'asfixiant pressió anticomunista (estem a l'època de la campanya de la caça de bruixes) que feia el govern, que atemptava contra les més elementals llibertats, i intentava uniformar ideològicament els ciutadans. A la pel·lícula, eren robats els cossos; a la realitat, el que es robava eren les consciències.

Als anys 1978 i 1994, es van realitzar dos afortunats "remakes" d'aquest film, dirigits respectivament per Philip Kaufman i Abel Ferrara. L'obra de Kaufman, a la qual ens hi referirem més àmpliament tot seguit, potencia els efectes especials, deixa de banda les connotacions polítiques; però posa l'èmfasi en aspectes sociològics. Una possible lectura d'aquesta pel·lícula, basada en una imaginativa novel·la de Jack Finney, pot ser entendre-la com una crítica a la comunicació i a l'alienació en una societat competitiva, materialista i cada cop més deshumanitzada.

* * * *

"Invasion of the body snatchers" 1978. EUA

Director: Philip Kaufman

Producció: Alan Levine

Efectes especials: Dell Rehaume

Durada: 118 minuts

Intèrprets: Donald Sutherland, Brooke Adams, Jeff Goldblum, Veronica Cartwright, Leonard Nimoy i Art Hindle.

Sinopsi: La pel·lícula comença amb unes belles imatges de l'espai. Unes estranyes llavors que provenen d'un planeta no identificat van caient sobre la Terra.

Matthew Bennell i Elizabeth Driscoll són dos companys que treballen al Departament de Sanitat de la ciutat de San Francisco. Matthew es pren molt seriosament la seva feina i treballa de valent per preservar la salubritat ciutadana i denunciar qualsevol negligència sanitària.

Elizabeth ja fa dies que està estranyada per unes plantes que apareixen a diversos indrets de la ciutat, que creixen amb gran celeritat, però que no aconsegueix identificar. Un dia, al llevar-se, nota com el seu marit, Geoffrey Driscoll, actua de manera desacostumada. Observa com, misteriosament, llença al camió de les escombraries un misteriós paquet. Un cop a la feina, Elizabeth li comenta aquest aspecte a en Matthew. Matthew també ha viscut un incident rar: l'amo de la bugaderia on va habitualment li pregunta si és metge, ja que està preocupat per la seva dona; diu que no sembla la mateixa... Arreu de la ciutat, fins i tot dins del Departament de Sanitat, hi ha com una atmosfera inquietant.

Elizabeth es mostra cada cop més desesperada; segueix el seu marit i observa com no va a treballar, doncs es dedica a recórrer la ciutat amb personatges desconeguts. Davant d'això, Matthew decideix posar-la en contacte amb el seu amic David Kibner, un prestigiós psiquiatre.

Elizabeth i Matthew van a trobar al psiquiatre a la presentació d'un llibre. Allà troben, també, un amic d'en Matthew, Jack Bellicec. També veuen com una dona, en ple atac d'histèria, acusa el seu marit de no ser el mateix. Elizabeth va lligant caps, i pensa que és una situació com la seva. El psiquiatre intenta ajudar les dues dones.

El jove matrimoni Bellicec regenta un casa de banys terapèutics, on també succeeixen fenòmens anormals: un client els ha regalat una planta i de la seva taula sortirà un cos, rèplica del cos d'en Jack, el marit. Els Bellicec s'espanten molt i truquen en Matthew. Aquest diu que cridin al seu amic psiquiatre, i se'n va a casa l'Elizabeth.

Matthew s'introdueix a casa de l'Elizabeth. Observa com un Geoffrey inexpressiu munta guàrdia davant la televisió. Troba l'Elizabeth al llit dormint profundament, amb tota probabilitat narcotitzada. A la part exterior de l'habitació, entre unes plantes, veu com un altre cos exactament igual que la seva amiga s'està desenvolupant. Desperta ràpidament l'Elizabeth i se l'emporta cap a casa dels seus amics Bellicec, que cada vegada estan més nerviosos. Seguidament, Matthew truca la policia per denunciar que hi ha un cadàver a casa dels Driscoll.

A la següent seqüència, la policia, el psiquiatre Kibner i en Matthew són a casa d'en Geoffrey. El cadàver ha desaparegut. Matthew queda en evidència. Més tard, ja a casa d'en Matthew, els Bellicec, l'Elizabeth, en Matthew i el doctor David Kibner parlen de l'afer. El doctor tracta de tranquil·litzar-los i treure ferro a la qüestió. En Jack, la seva dona Nancy i l'Elizabeth estan molt alterats. El psiquiatre no aconsegueix convèncer-los. Després de parlar amb en Matthew, el qual vol avisar l'alcalde, se'n va. Un cotxe l'espera, Geoffrey i altres personatges l'esperen. El psiquiatre forma part dels invasors.

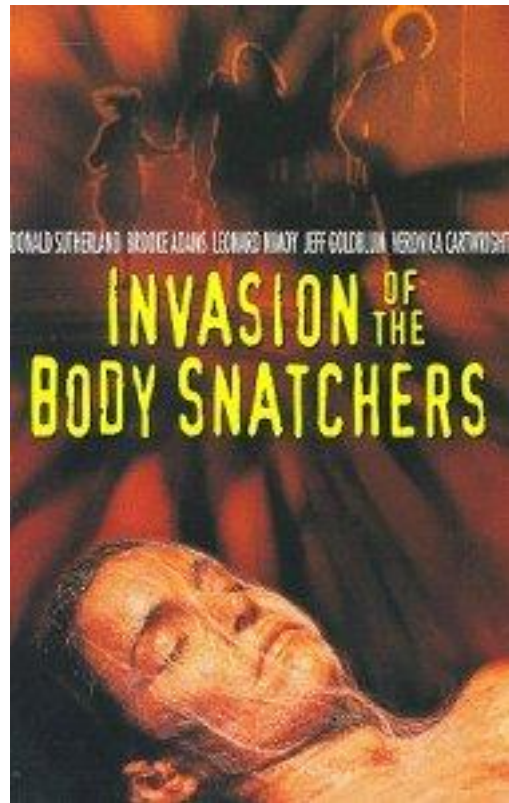
Durant la nit el terror es desferma. Les plantes intenten copiar els cossos dels protagonistes. Aconsegueixen fugir de la casa d'en Matthew però tota la ciutat ja està dominada pels invasors que surten de les tavelles. Les trucades a les autoritat no tenen cap efecte, tothom sembla conspirar contra ells. A mida que l'angoixa creix, l'amor entre l'Elizabeth i en Matthew es fa més evident. Són perseguits i les parelles es separen.

En ple deliri, en Matthew i l'Elizabeth intenten refugiar-se al Departament de Sanitat. Allí son enxampats pels ultracossos del psiquiatre, d'en Geoffrey, del cap de policia i, també, d'en Jack Bellicec. El Dr. Kibner els informa que formen part d'una civilització que prové d'un planeta moribund i que han arribat a la Terra empesos pel vent solar. Els intenta convèncer que acceptin la nova situació, ja que evolucionaran cap a una nova forma de vida nova, més tranquil·la, sense patiments, sense odi... però sense sentiments! Els ultracossos els injecten una substància perquè dormin i així pugui tenir lloc el relleu dels cossos, però en Matthew i l'Elizabeth, en l'últim moment, aconsegueixen fugir.

En una altra seqüència aconsegueixen arribar al port. Pensen que podran fugir amb un vaixell, però s'adonen que els ultracossos estan carregant tavelles per escampar-les arreu del món. Es separen uns breus instants perquè en Matthew pugui trobar una manera de fugir. Quan torna, l'Elizabeth s'ha adormit i ja és una d'ells. Matthew, desesperat, fuig perseguit pels invasors no sense destruir abans un super-hivernacle de tavelles.

En la darrera seqüència del film, veiem com en Matthew, l'Elizabeth i altres funcionaris treballen en silenci al Departament de Sanitat. Sembla que gairebé tothom ja s'ha convertit en invasor. Matthew retalla una informació del diari, sembla potser el més humà de tots. S'aixeca, mira l'Elizabeth i, acompanyant d'una multitud de gent que circula mecànicament, surt de la feina. En un parc desert, de

sobte, la Nancy el crida i se li acosta. Ella no ha estat caçada. Matthew la mira fixament i llança acusadorament un crit esfereïdor. Ell sí que és un ultracòs.

ACTIVITATS

1. En moltes obres de ciència-ficció que tracten d'invasions d'alienígenes, aquestes invasions són un símbol de la por o de la preocupació de la societat respecte alguna amenaça més o menys latent. En aquesta pel·lícula on les tavelles substitueixen física i mentalment les persones, què creieu que es volia simbolitzar?
2. Segur que recordeu l'incident de la bugaderia, on l'amo xinès es dirigeix a Matthew preguntant-li si és metge, perquè està preocupat per la seva muller. Unes seqüències més tard, torna a sortir la bugaderia, què diu llavors el personatge xinès?
3. Tècnicament la pel·lícula té molt qualitat. En una seqüència dins de l'edifici del Departament de Sanitat, veiem l'Elizabeth i en Matthew que parlen fluix. De cop i volta la càmera fa un moviment per ensenyar-nos un treballador de la neteja que està en penombra i que els vigila. Com s'anomena aquest moviment de càmera? Cap al final de la pel·lícula, Matthew camina atribolat pels carrers de San Francisco, fa diverses trucades telefòniques, però ja li contesten els invasors. Quina angulació té la càmera en aquestes magnífiques imatges a les que ens referim?
4. Quan els protagonistes descobreixen la manera d'actuar de les tavelles, Nancy aventura la possibilitat de que copiïn l'ADN dels éssers humans. Què és l'ADN? Segons les imatges que surten a la pel·lícula, com creieu que ho poden fer?
5. El psiquiatre Kibner, un cop ja transformat en ultracòs, vol convèncer en Matthew de les excel·lències de la nova civilització i li diu que vol construir un món més tranquil, sense patiments ni odi, però també sense sentiments. També la Nancy diu que se'ls pot enganyar no demostrant emocions ni sentiments. Què podria representar un món sense emocions?

Text 1: Uns extraterrestres violents

"La bandera s'agitava, ara cap a la dreta, ara cap a l'esquerra. Jo era massa lluny per reconèixer els components de la delegació, però després vaig assabentar-me que Ogilvy, Stent i Henderson formaven part d'aquest grup que intentava comunicar-se amb els marcians. Aquest grup petit, en avançar, havia arrossegat cap endins, com aquell qui diu, el cercle gairebé complet de persones, i diverses figures negres i borroses el seguien a una distància discreta (...)

Sense dilació, feixos de flama, una reverberació blanca que saltava d'un individu a l'altre, brollaren del grup dispers d'homes. Era com si un raig invisible incidís sobre ells i esdevinguessin flames blanques. Com si cada home, d'una manera brusca i momentània, es transformés en foc.

Tot seguit, gràcies a la llum de la seva pròpia destrucció, vaig veure'ls fer tentines i caure, i els seus seguidors feren mitja volta i van arrencar a córrer."

H. G. Wells. *La guerra del mons*

1. Inventeu-vos qui eren Ogilvy, Stent i Henderson. Feu una petita descripció física de cadascun d'ells, el seu aspecte, la seva edat, la seva professió, etc.
2. Canvieu les paraules subratllades per un sinònim adequat.

Text 2: Marcians en un bar

"Lyman miraba el rostro del periodista, pero de reojo observaba algo invisible que se movía a lo largo de la barra del bar en dirección a una mesa de la parte trasera.

- ¿Por qué ha venido? -murmuró Lyman-. Esto no me gusta. ¿Lo conoce?

- ¿A quién?

- Ese marciano. ¿Es el suyo, por casualidad? No, supongo que no. El suyo debía ser el que se marchó hace un rato. ¿Tal vez se fue para dar un informe, y envió a éste en su lugar? Quizá, podría ser. Ya puede hablar, pero en voz baja. Y deje de mirar a uno y otro lado. ¿Quiere que advierta que podemos verlo?

- Yo no puedo verlo. No me meta en esto. Apáñenselas como puedan, usted y sus marcianos. Me está poniendo nervioso. Además debo irme.

Pero no se movió del taburete. Miraba disimuladamente por encima del hombro de Lyman, hacia la parte trasera del bar, y de vez en cuando observaba el rostro del propio Lyman.

- Deje de mirarme -dijo Lyman-. Y deje de observar al marciano. Todo el mundo pensará que usted es un gato.

- ¿Un gato? ¿Por qué todo el mundo ha de pensar...? ¿Me parezco a un gato?

- Estábamos hablando de gatos, ¿no? Los gatos pueden verlos, muy claramente. Aun cuando estén sin sus disfraces, me parece. A ellos no les gustan.

- ¿A quién no le gusta quién?

- A los marcianos no les gustan los gatos, y viceversa. Los gatos pueden ver a los marcianos..., ¡chis! pero lo disimulan, y esto hace que los marcianos se enfurezcan. Tengo una teoría: los gatos dominaron el mundo antes que los marcianos. No importa. Olvídense de los gatos. Esto puede ser más serio de lo que piensa. Sé que mi marciano se ha ido esta noche, y estoy convencido de que el suyo es el que se marchó hace un rato. ¿Y se ha dado cuenta de que ninguna persona de las que se hallan aquí va acompañada de su marciano? ¿No le parece...-su voz se convirtió en un susurro-, no le parece que tal vez estén esperándonos fuera?

Henry Kuttner. *No mire ahora* publicat a la revista *Startling Stories*. Març 1948

1. On es desenvolupa aquesta història? Quins personatges apareixen al text? Quins fets es narren?
2. Busqueu a la G.E.C. la paraula "paranoia". A quin dels dos personatges se li podria aplicar aquesta malaltia?
3. Elaboreu un argument que demostrï l'enemistat mútua entre marcians i gats.
- 4.- Imagineu que avui, un marcià, està assegut a la vostra classe. Inicieu un petit relat a partir d'aquesta situació on hi aparegui força el diàleg.

Text 3: Un planeta afectat per les obres galàctiques

"Un silenci colpejà la Terra. En tot cas, era pitjor que el soroll. Durant una estona no va passar res.

Les grans naus flotaven immòbils al cel, sobre cada nació de la Terra. Flotaven immòbils, immenses, pesants, fixes al cel, una blasfèmia contra la natura. (...)

"Gent de la Terra, pareu atenció, si us plau -digué una veu (...)

Sóc el Prostètnic Vogó Jeltz del Consell Municipal de Planificació de l'Hiperespai Galàctic -continuà la veu-. Com sens dubte deveu saber, els plans per al desenvolupament de les regions perifèriques de la Galàxia exigeixen la construcció d'una ruta exprés hiperespacial a través del vostre sistema solar, i lamentablement el vostre planeta és un dels que estan afectats per la demolició. El procés durarà lleugerament menys de dos dels vostres minuts terrestres. Gràcies".

La megafonia s'apagà.

El terror de no comprendre res s'apoderà de la gent de la Terra que esperava. (...)

"No té cap sentit fer-vos els sorpresos. Tots els plànols i les ordres de demolició han estat exposades al vostre departament de planificació a Alfa Centauri durant cinquanta anys terrestres dels vostres, per tant heu tingut temps de sobres per presentar qualsevol queixa formal, i ara ja és massa tard per començar a fer-hi soroll."

(...) Algú en algun lloc devia haver connectat un transmissor de ràdio, localitzat la freqüència d'ona i enviat un missatge a les naus vogones, per suplicar en nom del planeta (...). La megafonia es tornà a connectar de sobte. La veu estava enfadada. Va parlar:

"Què vol dir que mai no heu estat a Alfa Centauri? Per l'amor de Déu, humanitat, si només és a quatre anys llum! Em sap greu, però si no us molesteu a interessar-vos pels afers locals, és problema vostre.
Activeu els raigs de demolició"

"No ho sé -digué la veu per megafonia-, cony de planeta apàtic, no em fan cap llàstima."

Es tallà.

Hi hagué un silenci terrible i paorós.
Hi hagué un soroll terrible i paorós.
Hi hagué un silenci terrible i paorós".

Douglas Adams. *Guia galàctica per a autostopistes*.

- Bé, quan la ciència-ficció es creua amb l'humor pot produir textos tan divertits com aquest i, a més, amb una ironia molt afinada. Us heu pogut adonar que, com en molts relats de ciència-ficció, aquí s'està fent una crítica a diversos aspectes de la nostra societat. Quins són aquests aspectes? Feu una llista de les frases on es fa més evident aquestes crítiques.

Text 4: Gastronomía interestelar

"Sí, los kanamit no eran muy bellos. Parecían mitad cerdos y mitad personas, una combinación poco atractiva. Verlos por primera vez era horroroso, y ésta era su desventaja. Cuando algo con aspecto diabólico llega de las estrellas y ofrece un obsequio, no se tienen muchas ganas de aceptarlo.

No sé que apariencia esperábamos que tuvieran los visitantes interestelares; mejor dicho, los que habíamos pensando en ello. Tal vez ángeles, o quizás algo demasiado extraño para provocar espanto. Es posible que ésa sea la razón por la que nos horrorizaron y repugnaron tanto cuando aterrizaron en sus grandes naves y pudimos verlos tal como eran.

(...) Había tres de ellos en aquella sesión de la ONU y, ¡Señor!, no puedo explicarles lo estafalario que era su aspecto allí, en medio de una solemne sesión planetaria: tres rollizas criaturas que parecían cerdos, con tirantes y pantalones cortos de color verde, sentados a la gran mesa bajo el podio, rodeados por las apretadas filas semicirculares en las que había delegados de todas las naciones. Estaban sentados con el cuerpo muy erguido, mirando educadamente a cada orador (...)

El kanama se puso en pie.

- Los motivos de seres inteligentes -dijo- son muy simples, aunque a veces puedan parecer muy oscuros, comparados con el complejo desarrollo del universo natural. Confío, pues, en que el pueblo de la Tierra me entienda, y me crea, cuando afirmo que nuestra misión aquí es tan simple como ofrecerles la paz y la riqueza que nosotros disfrutamos, y que en el pasado hemos ofrecido a otras razas de la Galaxia. Cuando en vuestro mundo no haya hambre, guerras y sufrimientos innecesarios, habremos logrado nuestra recompensa. (...)

Tradujimos (mi amigo Gregori y yo, traductores de profesión que trabajábamos en la embajada kanamit en la Tierra) el título del (primer) libro kanamit en cuestión de semanas. Era "El hombre: cómo servirlo", y, obviamente, se trataba de un manual que entregaban a los nuevos miembros kanamit del personal de la embajada. Por aquel entonces llegaban nuevos kanamit constantemente, al ritmo de una nave mensual (...)

Resultaba sorprendente contemplar los cambios que se habían producido en menos de un año. No había más ejércitos permanentes, ni déficits comerciales, ni desempleo... Cuando leías un periódico ya no veías títulos como BOMBA H o SATÉLITE hiriéndote los ojos; las noticias eran buenas, siempre lo eran. Resultaba difícil acostumbrarse. Los kanamit estaban estudiando la bioquímica humana y, según decían en la embajada, estaban ya casi preparados para hacer públicos métodos que nos convertirían en una especie más fuerte, alta y

saludable. (...) Disponían de una cura potencial para las enfermedades cardíacas y el cáncer.

Después de traducir el título del libro no vi a Gregori durante quince días. Yo me fui a Canadá, aprovechando unas vacaciones largo tiempo retrasadas. Cuando volví, quedé sorprendido por el cambio que había sufrido Gregori en su aspecto (...)

- Los kanamit me han puesto en la lista de pasajeros para la próxima nave de intercambio -dijo-. A ti también, de otra forma no estaría hablando contigo.

- Bien, pero...

-No son un pueblo altruista.

Intenté discutir razonablemente con Gregori. Le dije que la Tierra era un paraíso, si la comparábamos con lo que había sido antes. Se limitó a menear la cabeza.(...)

- ¿Y el libro? -pregunté algo molesto-. ¿Qué me dices de "El hombre: cómo servirlo? (...)

- He leído el primer párrafo de ese libro. ¿Por qué piensas que no he dormido desde hace una semana?

- ¿Y bien?

Gregori sonrió. Una sonrisa extraña, amarga.

- Es un libro de cocina -dijo"

Damon Knight. *El hombre: cómo servirlo.*
Galaxy Science Fiction. Nov. 1950

1. Completeu el següent quadre. En la primera columna poseu un adjectiu sinònim de subratllat, i en la segona un antònim.

Adjectivo sinónimo.	Adjectivo antónimo
---------------------	--------------------

Aspecto <u>diabólico</u>	
--------------------------	--

Visitantes <u>interestelares</u>	
----------------------------------	--

<u>Estrafalario</u> aspecto	
-----------------------------	--

<u>Solemne</u> sesión	
-----------------------	--

<u>Rollizas</u> criaturas	
---------------------------	--

Cuerpo <u>erquido</u>	
-----------------------	--

Ejércitos <u>permanentes</u>	
------------------------------	--

Pueblo altruista	
------------------	--

2. Després de conèixer el desenllaç del relat, rellegiu el text i penseu què volen dir en realitat algunes frases com les següents: "Cuando en vuestro mundo no haya hambre, guerras y sufrimientos innecesarios, habremos alcanzado nuestro objetivo" o "estaban ya casi preparados para hacer públicos métodos que nos convertirían en una especie mas fuerte, alta y saludable."

Text 5: Desastre molt proper

"I gràcies al tractor, que era capaç d'enfilar-se gairebé per qualsevol terreny, si bé sempre amb perill de bolcar-se, van penetrar fins al capdamunt del passeig de Gràcia, on, potser perquè hi havia hagut edificis relativament més baixos, l'entrada del metro era practicable. Van davallar-hi, però se'n van tornar a escapar de seguida, foragitats per la fortor de descomposició que impregnava els corredors, en alguns llocs gairebé atapeïts de cadàvers. El de la taquillera havia caigut de front contra el cristall de la seva garita indemne.

Fora, van prosseguir fins a la plaça de Catalunya, on les runes havien respectat l'espai central; tot d'esquelets esparracats hi seien solemnement a les cadires disposades en renglera sota els arbres morts o vius, car alguns encara eren verds (...)

I com que la paret de runes, a l'embocadura de les Rambles, era massa alta perquè el tractor pogués escalar-la, van tornar a pujar pel passeig, on ara van trobar-se amb la boca d'un aparcament subterrani al qual van poder baixar amb el vehicle."

Manuel de Pedrolo. *Mecanoscrit del segon origen*

- L'Alba i en Dídac, són gairebé els únics supervivents de l'atac d'unes naus extraterrestres a la Terra. En aquest fragment de la novel·la, estan recorrent Barcelona per trobar menjar i alguns arxius del saber humà per poder preservar-los. Com més proper és el desastre, és més espantós. Proveu de fer una descripció de la Sagrada Família, del Tibidabo, del Port de Barcelona, o de qualsevol altre indret conegut després d'haver succeït una catàstrofe. En el mateix text o en un altre, feu-vos sortir vosaltres deambulant pels carrers.

Text 6: Els marcians de Wells

"Eren els éssers més inversemblants que és possible afigurar-se: cossos rodons i immensos, o més aviat caldria dir caps, amb aproximadament un metre vint centímetres de diàmetre, i cada cos posseïa a la part del davant un rostre. Aquest rostre mancat de narius -fet i fet els marcians semblen desproveïts del sentit de l'olfacte-, però presentava dos ulls molt grans de color fosc tot just sota una mena de bec molsut. A la part posterior del cap o del cos -em costa escollir el terme adequat- hi havia una única superfície timpànica, que des d'aleshores s'ha considerat, anatòmicament, una oïda, però devia ser inútil en el nostre aire més dens. Formant un grup a l'entorn de la boca, tenia setze tentacles prims, quasi semblants a flagells, disposats en dos feixos de vuit elements. Aquests feixos han rebut el nom, per obra del distingit professor d'anatomia Howes, de mans. Quan vaig veure aquests éssers per primer cop, semblaven voler aixecar-se sobre aquestes mans, però, a causa de l'augment de la força gravitatòria a la Terra, això era impossible. Certs motius fan suposar que a Mart haurien progressat sobre les mans sense gaires impediments. (...)

El cervell ocupava la major part de l'estructura i en sorgien nervis enormes que es dirigien als ulls, l'oïda i els tentacles tàctils. A més, hi havia els pulmons, complicats, amb els qual comunicava a la boca, i el cor i els seus vasos. Les pertorbacions pulmonars provocades per una atmosfera més densa i una força gravitatòria superior, eren notòries en els moviments de la pell externa. (...)

I aquest era el conjunt dels òrgans dels éssers de Mart. Encara que pugui semblar estrany a un ésser humà, l'aparell digestiu, tan complicat i voluminós en els nostres cossos, manca als marcians. Eren caps, només caps. No tenien entranyes. No menjaven ni païen. En canvi utilitzaven la sang fresca d'uns altres éssers i la injectaven en les pròpies venes. Jo mateix he vist fer això i ho explicaré en el seu moment pertinent. (...) Només diré que la sang obtinguda d'un animal encara viu, en la majoria dels casos d'un ésser humà, era abocada directament, per mitjà d'una pipeta, al canal receptor..."

H. G. Wells. *La guerra dels mons*.

1. Després de llegir aquest fragment de H. G. Wells, el clàssic més clàssic de la ciència-ficció, redacteu un conte de ciència-ficció. La invasió de la Terra amb la descripció dels extraterrestres podria ser un bon tema. Podeu criticar algun aspecte de la nostra societat si voleu, tot fent una paràbola. Com vulgueu. A l'hora de posar-vos a escriure'l, tingueu en compte el següent:

- Decidiu si voleu redactar el relat en primera o

tercera persona.

- Situeu-lo en l'espai: el vostre barri, el centre de Barcelona, Londres o Nova York.
- Abans de començar feu un esborrany on consti la caracterització dels personatges, les fases del relat, els elements que hauran de donar un to fantàstic i sorprenent.
- Possibles il·lustracions.

2. Tal com va fer Orson Welles i el seu Mercury Theatre, l'any 1938, adapteu "La guerra del mons" per a la ràdio. Organitzeu-vos, feu un guió radiofònic i situeu la invasió marciana a la Catalunya d'avui...